

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14300/2023
08.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Весна Максимовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Невена Голубовић, адвокат из ..., ради исељења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4085/22 од 17.01.2023. године, у седници већа одржаној 08.11.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4085/22 од 17.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору П 89/21 од 22.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да се са свим стварима исели из стана тужиоца у Бору у Улици ... број .. и да стан преда тужиоцу. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 132.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4085/22 од 17.01.2023. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да се са свим својим стварима исели из стана тужиоца у Бору у Улици ... број .. и да стан преда тужиоцу, као и да тужиоцу надокнади трошкове поступка у износу од 77.300,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), па је утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, одлуком РО Топионице и рафинације бакра Бор бр. 16010 од 26.08.1982. године, тужиоцу је дат на трајно коришћење трособни стан у Бору у Улици ... број ..., који ће заједно користити са члановима домаћинства које су чинили супруга ВВ и деца ББ, овде тужени и ГГ. Тужилац се са члановима домаћинства уселио у предметни стан, а по основу трајног коришћења стана закључио је уговор о откупу и на тај начин стекао право својине на стану. Син ГГ се одселио, док је тужени наставио да живи у стану. Тужилац је стар 82 године има оперисан кук, због чега се једва креће, док је тужени носилац црног појаса у цудоу. Правноснажним решењем Основног суда Бору НП 228/20 од 08.11.2020. године усвојен је предлог ОЈТ Бор па су према АА, овде тужиоцу, продужене хитне мере привременог удаљења из стана у Бору у Улици ... број .. и забрана да контактира и прилази жртви насиља ББ, овде туженом почев од 09.11.2020. године за још 30 дана.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев са разлога што тужени никада није напуштао породично домаћинство, нема на други начин решено стамбено питање, учествује у плаћању трошкова становања, а стан користи на начин који не угрожава нити умањује право тужиоца да у њему станује, при чему је тужени два пута пријављивао насиље у породици, а тужилац није подносио кривичне и друге пријаве због било каквог угрожавања телесног интегритета, слободе и части од стране туженог.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев применом члана 3. и 37. став 1. и 2. Закона о основама својинскоправних односа, код чињенице да се тужилац као власник стана противи даљем коришћењу стана од стране туженог, због чега је поднео и тужбу за иселење, који захтев је основан у смислу наведених законских одредби.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев за иселење туженог из стана.

Одредбом члана 16. став 1. Закона о становању („Службени гласник РС“, бр. 50/92), прописано је да носилац права располагања на стану друштвене својне и власник стана у државној својини дужан је да носиоцу станарског права, односно закупцу који је то својство стекао до дана ступања на снагу овог закона, на његов захтев у писменој форми омогући откуп стана који користи, под условима прописаним овим законом. Ставом 3. истог члана прописано је да чланови породичног домаћинства имају право становања у стану који се откупи по одредбама овог закона. У конкретном случају, тужилац је својину на стану из кога тражи иселење туженог стекао на основу уговора о откупу, а који стан је тужени користио као члан породичног домаћинства туженог, због чега на конкретни случај треба применити одредбе Закона о становању. Члан породичног домаћинства има право становања у стану који се откупи по одредбама Закона о становању, али се његово иселење може тражити из оправданих разлога. У конкретном случају оправдани разлог за иселење лежи у чињеници постојања поремећених односа између тужиоца, као власника стана и његовог сина, овде туженог као члана породичног домаћинства, која тужиоцу као несумњивом

власнику стана даје оправдан разлог за исељење туженог. Тужени би као члан породичног домаћинства тужиоца имао право да станује у стану у смислу одредаба Закона о становању, међутим код чињенице постојања поремећених односа захтев тужиоца за исељење туженог је основан.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**